

~~Това~~ стъпачко и бурко море! Ти
мислиш, че спомням винаги че
ще иди колешини надъ море-
то това е все едно, както твоя
та игра надъ нещо, когато лейница
докъдето искаш, а после се
връщаш надъ? О, не! Ако ти
се усещаш единствено да го уре-
ляваш, то зная - връщаше няма!
И зная, всяка минута ти ще пе-
даш в ошито съществуване! Аз
не искам да летя заедно с
тебе! Ще загинееш и ще иднеш
средъ висините, но - и каква
поза още това? Мърси си друг
другар, заурито ще лети сама!
Прощавай!...

Издишала се и потейла.

Лейница и тяжна оситела на
мамката гайка на брега, са-
мосто и скръбно отгледала
крилата си и видела: то е
много по-слаби и по-малки от-
когато ка до-голямата. После
догледнала морето - то е ши-
роко, безбрежно, густо, то е
кака в далечината, иде
лейнически, както сребърна стре-
ла, блестяла по-голямата
гайка - тогава работела
много и широко своите маки
крилуа и миткала надъ море-
то следъ големата.

Летятъ...

Между тяхъ проитора, надъ
тяхъ сакошкото море.

- Ти си следъ мене ли? - крилу
по-голямата.

- Следъ тебе!

- Кого скапайта ти лейница?

- Кого скапайта.

- Пешукашъ! Но зная - аз
тома не съмъ ти другарка, аз
самичка летия къмъ скапайта!

- Но какво-аутовази мал-
кака гайка - и аз не съмъ
ти другарка, аз сама също
лети.